

Rist Lilla kolléganőnk boldog családanya. A randi csak a „munkáját végezte”

Azt is tanítani kéne, hogyan ismerkedjünk? Rapidrandi-kalandon jártunk

Egyre fogynak az ismerkedésre alkalmas helyek. Egyre kevesebb a mód, az idő a találkozásra. Mit lehet akkor tenni, hogy elűzzük a magányt? Kolléganőnk elindult „partnert keresni”. Mert állítólag hét perc alatt minden kiderül.

Mielőtt bejelentkeztem egy rapidrandira, körbenéztem, mit gondol a párkeresési lehetőségről a szakértő. Elsősorban az internetes párkeresőkre gondoltam – hiszen egyre nagyobb teret tölt be itt a világháló. Se szeri, se száma azoknak az internetes portáloknak, ahol emberek ezrei próbálnak párt találni maguknak.

– A mi párkereső oldalunkon nagyon sok magányos, harminc-negyven éves nő jelenik meg, akik csöppet sincsenek könnyű helyzetben, amikor magukhoz illő párt keresnek – mondja Markovics András, a Nők Lapja Café párkereső oldalának marketingigazgatója. – A hozzájuk való harmincöt-ötvenöt éves férfiak már eleve kevesebben vannak, vagy

már elkelték. Az igényesebb megjelenésű, biztos egzisztenciájú férfi pedig valódi hiánycikk. Az is igaz viszont, hogy a hölgyek olykor igen magasra teszik a lécet, amelynek elég nehéz megfelelni. Mi azt ígérjük, hogy aki náunk próbálkozik, elég hamar eljut az első randiig, hiszen száz-azázhúsz ezer aktív felhasználónk van, közöttük mindenki ráakadhat olyanra, akivel érdemes találkozni. De nagyon fontos a türelem és az őszinteség. Ha valaki nem mond igazat magáról, nem tud majd elmenni az első randira sem, mert ott végül minden kiderül. Azt is tudjuk, hogy ma már pusztán az internet adja lehe-

MARKOVICS ANDRÁS
MARKETINGIGAZGATÓ

„HOGY HÉT PERC SOK VAGY KEVÉS – NEHÉZ MEGMONDANI. NÉHA ÚGY TŰNIK, RENGETEG. MÁSKOR VISZONT MINTHA CSAK EGYETLEN PILLANAT VOLNA. ATTÓL FÜGG, KI ŰL SZEMBEN.”

FRANKÓ ÁGNES

A RAPIDRANDI
HÁZIASSZONYA

gos e-mail cím kell hozzá – nem feltétlenül valóságos névvel, ezt ugyanis senki sem ellenőrzi. Nem sikerül elsőre, mégsem kérek segítséget, valahogy gyengéségnek tűnik, ha az ember a neten próbálkozik ilyen intim dolgokkal. Amikor aztán sikerül, izgulni kezdek, vajon lesz-e még hely. Megőrülök, amikor Frankó Ágnes, a rapidrandi háziasszonya felhív, hogy szeretettel várnak szombaton – és meg is rémülök rögtön: mit fogok mondani? Nem lesz kínos? Kikkel találkozom majd? Hosszasan készülődöm – fejben is –, Csillának hívják, harmincöt éves vagyok, elváltam, van egy kislány – ezt mondom majd, mert úgy képzelm, ez meglehetősen tipikus és hihető.

FÉRFAK, EGYMÁS UTÁN

Amikor belépek a kellemes hangulatú belvárosi teaüzőbe, Gáborhoz irányítanak, aki elmagyarázza a részleteket, és mintha maga is izgatott lenne. Mellettem két fiatal nő ül, látszik, hogy ők is szorongóak. Mindketten csinosok és intelligensek. Kicsit csodálkozom is, hogyan lehetséges, hogy nem találak eddig párt – de nem ez lesz az egyetlen meglepetés aznap este.

Gábor nyugtat, a férfiak beszélnek majd, helyettünk is, higgyük el, és olyan gyorsan eltelik majd az a hét perc! A lányok kapnak egy asztalt, a fiúk pedig vándorolnak egyik helyről a másikra.

Hogy hét perc sok vagy kevés – nehéz megmondani. Néha úgy tűnik, rengeteg. Mások viszont mintha csak egyetlen pillanat volna. Attól függ, ki ül szemben. Olykor nehezen indul a beszélgetés, és az illető elsőre egyáltalán nem tűnik érdekesnek, aztán rendszerint mégis kiderül valami, ami miatt tovább beszélnek vele, ha lehetne. De nem lehet, mert megszólal a csengő. Minden egyes találkozás olyan, mint egy különös utazás. Közben pontosan tudom, hogy az én utam könnyebb, mint az övék, hiszen én valóban nem párt keresek, „csak” az ismerkedés rejtelmeit kutatom. Remélem, megbocsájtják majd nekem. Persze így elsőre senki nem tudhatja, hogy aki szemben ül vele, tényleg az-e, akinek mondja magát. A rapidrandi íratlan szabálya, hogy beszélgetés közben nem kérdezzük a másik igazi vagy teljes nevét, elérhetőségét, ez a biztosíték arra, hogy senkinek nem kell olyasvalakivel találkoznia majd, akivel nem szeretne. A szervezők akkor adják meg a másik e-mail címet, ha a „felek” kölcsönösen szimpatikusnak tartották egymást.

A szimpátia pedig furcsa dolog. A találkozás első néhány másodpercében eldől, ki tetszik nekünk, és ki nem – erre abban a pillanatban figyelmeztet is az egyik rapidrandi-partnerem, amikor leül az asztalomhoz.

– Akkor már kész, eldőlt – nevetem el magam. – Vagyis a szervezők egy kicsit eltulajtották ezt a hét percet – mondom, és pontosan tudom, hogy nem vagyok szimpatikus az illető úrnak. Lászlóval sem tudok meg lényegében semmit, mert a „Kit keresel?”

tőség kevés. Ezért különféle szolgáltatásokat is nyújtunk. Így került a repertoárunkba a rapidrandi is.

PRÓBA, SZERENCSE

A rapidrandira is az interneten kell bejelentkezni. Valóságos e-mail cím kell hozzá – nem feltétlenül valóságos névvel, ezt ugyanis senki sem ellenőrzi. Nem sikerül elsőre, mégsem kérek segítséget, valahogy gyengéségnek tűnik, ha az ember a neten próbálkozik ilyen intim dolgokkal. Amikor aztán sikerül, izgulni kezdek, vajon lesz-e még hely. Megőrülök, amikor Frankó Ágnes, a rapidrandi háziasszonya felhív, hogy szeretettel várnak szombaton – és meg is rémülök rögtön: mit fogok mondani? Nem lesz kínos? Kikkel találkozom majd? Hosszasan készülődöm – fejben is –, Csillának hívják, harmincöt éves vagyok, elváltam, van egy kislány – ezt mondom majd, mert úgy képzelm, ez meglehetősen tipikus és hihető.

kérdést viccel őti el, azt mondja, még kell egy nő pénteki napokra. Kicsit meglepődik, mikor erre azt válaszolom, hogy igen, az egyik nővel beszélgetni lehet, a másik kiválóan vezeti a háztartást, a harmadik csinos. Aztán megegyezünk, hogy az volna a jó, ha egyszerre volna meg mindegyik nőtől, de tudom, hogy a liberalizmusommal elriasztottam.

Péter viszont nagy, reménykedő szemekkel néz rám. Igen fiatalnak látszik, nehezkésen indul a beszélgetésünk, aztán mégis egyre több dolog derül ki, az például, hogy informatikus, és még a munkahelyén sincsenek női kollégái. Egyedül van, és panaszkodik, hogy nehéz ismerkedni. Közben érzem, az a baj, hogy zárkózott, nehezen öltöző típus. De őszintén keres, és titkon kíváncsi is neki, hogy egyszer mégis sikerüljön. Gyuri következik, aki Angliában vendéglátózik, régóta kinn él, de párna Magyar lányt szeretne. Ő annyit beszél magáról, hogy rám már nem is jut idő – ezzel gondolom, nem csak nálam esne ki a rostán. Anitka ül elém ezután, magas, vékony alkat, mégsem tartozik azok közé, akire mi nők azt mondanánk, vonzó férfi. De aztán megszólal, kérdez, és meglepően hamar filmekről és színházról beszélgetünk. Végül egészen intim dolgokról is, arról, hogy nem elsőként van rapidrandin, másfél éves kapcsolat született a legutóbbiból. Az sem riasztja el, hogy van már gyereke, szerinte nem ezen múlik. Kiderül, hogy olyan foglalkozást űz, melynek révén sok különleges emberrel találkozhat, ezért egyre jobban csodálkozom, hogy itt van. Csángoron is meglepődöm aztán, helyes, intelligens, művelt, elárulja, hogy történész szeretett volna lenni, de abból manapság nem lehet megélni, így lett közgazdász egy bankban. Esténként sokáig ül benn, utána másra alig marad idő...

LEHET TENNI ÉRTE

Frankó Ágnes, a rapidrandi háziasszonya, kíváncsián hallgatja a beszámolómat. Amikor elmesélem, hogy meglepő volt számomra, mennyi intelligens, szimpatikus, őszintén kereső férfival találkoztam, kissé megsértődik.

– Csak kevesen vállalják a nyilvánosság előtt, hogy ezt a módszert választják – meséli –, mintha valami bűnös és szégyellni való dolog volna. Pedig az online párkeresésnek – szerintem – több veszélye van. Az emberek elbújhatnak a monitor mögé, és kiadhatják magukat bárkinek. Ha megbeszélnek végül egy randevút, és érzik, hogy tévedtek, már nem visszakozhatnak. A rapidon mindenki teljes valójában van jelen. Nem mi találtuk ki ezt a módszert, pszichológusok állapították meg a hétperces időtartamot is, mert az épp elég idő arra, hogy megérezzük, szeretnénk-e legközelebb is találkozni a másikkal. A vonzalom hamarabb is eldől, de önmagában erre nem érdemes alapozni egy kapcsolatot. A módszert egy rabbi találta ki, hogy fokozza a párválasztás hatékonyságát, és hogy működik, bizonyítja, a világ legtöbb nagyvárosában van ehhez hasonló társskereső. Szerintem a módszer jó, nem véletlen, hogy annyian jönnek, sokan felsőfokú végzettséggel is, tanárnak, orvosok is, rengeteg a számítógépes szakember. Ilyenkor karácsonykor kezdődik nálunk a szezon, mert az egyedül töltött ünnep után sokan vállaltatni szeretnének. Persze lehet várni a csodára, de lehet tenni is érte.

Rist Lilla

SZVETELSZKY ZSUZSA

SZOCIOLÓGUS

A választék is nyomasztó

– Robbanásszerűen nő a minőségi internetes párkereső oldalak száma – erősíti meg Szvetelszky Zsuzsa szociológus is. – Kezd a kultúrája is kialakulni, egyre bővül az oldalak szolgáltatási rendszere. A kérdés az, hogy milyen kapcsolatokat eredményez, ha így ismerkedünk. Eredményez, a természetes kapcsolatrendszeren belül bonyolódott. Falun a fonóban, városokban a hálókönnyel lehetett és kellett ismerkedni – egyszer. Ma ez is megváltozott, a válaszok miatt többször is kerülhetünk olyan helyzetbe, hogy keresgelnünk kell. A nagyvárosokban rengeteg ember él, de a „választék” nyomasztó is lehet. Biztonságot adó érzés, ha olyan emberrel találkozzunk, akit valamilyen barátunk mutat be nekünk, mert ez garanciát is jelent. De az ilyen jellegű kapcsolatrendszerek manapság egyre inkább fordulnak elő.

Mégsem mondanám, hogy az ismerkedésre módont adó helyek eltűntek. Ha körülnézünk, akkor azt láthatjuk, hogy rengeteg program van – és ismerkedni elvileg mindenütt lehet –, nem ezek tűntek el, inkább az ismerkedést alakító szabályok veszték ki. A falusi társadalomban különféle játékokkal és szabályokkal segítettek a fiatalokat. Ezek elgazdították őket abban, mikor mit kell tenniük, hogyan kell viselkedniük. Ma azt lehet tapasztalni, hogy a fiatalok később kezdenek el komolyan „együtt járni” egymással. Tanulnak, pontosan keresnek, egyszerűen nem érnek rá. Ez azt jelenti, hogy nincs módjuk megtanulni, hogyan kell ismerkedni, a társadalmi szabályok pedig mostanában nem igazítanak el. Ráadásul, ha ezt a tudást nem sajátítják el időben, akkor könnyen magukba záródnak. Nem jó irányba hat az sem, hogy sokan maximalisták, tökéletes párt keresnek, a média gyakran sugallja azt, hogy a párkapcsolatnak tökéletesen boldognak kell lennie, és csak a csinos, okos, intelligens nő/ferfi az igazi. A mai, alkalmi közösségek pedig, amelyek az élet egy-egy területére kóré szerveződnek (sport- és táncklubok, egy-egy hobbihoz kapcsolódó csoportosulások), nem tudják betölteni azt a funkciót, amelyre a fiataloknak az ismerkedéshez szükségük volna.